

[Sønderup.]

knep halvdel. Og tager vi specielt arbejdsmandenes kasse, er forholdet endnu mere grelt. Derfor synes jeg ikke, der er stor anledning til at henfalde til sentimentalitet over, at folk har tænkt sig at gøre brug af en ordning, der er af den karakter, at de, hver gang de selv giver en krone, fra det offentlige og fra anden side får et tilsvarende beløb, ja, endda mere. Truslen om, at man eventuelt ikke skulle ville fortsætte med denne ordning, tror jeg derfor nok man foreløbig kan tage med ro. Og skulle der endelig hænde noget i så henseende, ja, så er det min bestemte opfattelse — jeg har forresten gjort den gældende ved tidligere lejligheder —, at der ikke vil ske så forfærdelig meget ved det; jeg tror ikke, det ville falde væsentligt dyrere ud for det offentlige.

Så sagde det ærede medlem, at jeg som forhenværende socialminister jo burde vide, at fagforeningerne og arbejdsløshedskasserne blev drevet hver for sig. Jeg takker for oplysningen; jeg kan dog berolige det ærede medlem med, at det var ikke fremmed for mig, at således er ordningen. Men det ærede medlem ved jo, som den kapacitet han er vedrørende disse forhold, at den vekselvirkning, der er mellem fagforeninger og kasser, har haft en stor indirekte betydning for fagforeningerne, ligesom der gælder det forhold, at hvis man ikke er medlem af en fagforening, skal man betale mere i kontingent for overhovedet at kunne blive optaget i en arbejdsløshedskasse.

Det ærede medlem sagde dernæst noget om den sammenblanding, der efter hans opfattelse var indenfor KDF, af arbejdsgivere og arbejdere. Det ærede medlem ved jo sikkert ligeså godt som jeg, at de to kasser for de to organisationer er holdt hver for sig. Men så fremsatte det ærede medlem yderligere i samme forbindelse nogle bemærkninger, som i og for sig var såre interessante, nemlig at han fandt, at en ordning af den karakter var uheldig udfra den betragtning, at arbejderen altid vil stå som den svage part i en sådan sammenblanding. Jeg vil hertil sige, at i vor moderne tid, ikke mindst under de beskæftigelsesforhold, der råder idag, kan man roligt se væk fra noget sådant; det er idag ikke arbejderen, der er den svage part, det er i

mange tilfælde, i hvert fald ude i de private arbejdsforhold, stik modsat. Men der røres her efter min opfattelse ved noget af det mest usmagelige i forbindelse med hele fagforeningsbevægelsen, nemlig at man fra den side er så interesseret i at få sat skel og få opstillet modsætningsforhold mellem arbejdere og arbejdsgivere. Og når nu talen er om KDF, er der god Grund til at fremhæve, at en del af baggrunden for, at man startede den kasse i sin tid, netop var, at man var modstander af den stærke opdeling, den stærke uddybning af modsætningen mellem klasserne. Det har gang på gang stødt mig at møde den betragtning, at hvis man ikke kunne holde gryden i kog på dette punkt, forsvandt en del af grundlaget for fagforeningerne. Det er muligt, at visse ledere kan have en interesse i at fastholde forhold af den karakter, men det er efter min opfattelse noget af det, som er utiltalende på dette område. Jeg synes, der er anledning til netop nu at fremhæve dette.

Den højtærede minister fremsatte dernæst nogle højst interessante betragtninger gående ud på, at det egentlig var KDF, der var den angribende part i denne sag. Man understreger altså ligefrem, at rundt regnet 500 medlemmer skulle kunne virke som en trusel imod ca. 600 000, og ministeren sagde ydermere, at han egentlig helst så, at de 500 medlemmer forsvandt, det ville være det bedste, om de forsvandt, for så blev der ro. Ja, det er jo også en facon at skaffe sig ro på, at man udrykker sine modstandere; så kan de selvfølgelig ikke genere nogen længere. Men jeg synes, at denne terminologi har et betænkeligt slægtskab med den, der i de diktaturtider, vi har gennemlevet, har været så stærkt fremme. Vi har jo under større forhold den ene gang efter den anden oplevet, at når den stærke overfor den svage ville nå et bestemt formål, begyndte man at mistænkeliggøre den svage og sagde, at man i kraft af hans tilstedeværelse følte sin eksistens truet. Jeg tror, det er på samme måde, man fra fagforbundenes side ser på sagen, når man hævder, at de 500 medlemmers tilstedeværelse er en trusel. Jeg ved ikke, hvor alvorligt man skal tage det, men jeg synes som sagt, at den moderne terminologi, som anvendes her, nok kan give anledning til en lille smule betænkelighed, især hvis det skaj